

Ivanhoé
Walter Scott

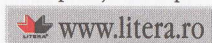
Copyright © 2012 / 2014 Fleurus Mame
Ediție publicată prin înțelegere cu Livia Stoia Agency
Toate drepturile rezervate

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

Ivanhoe
Walter Scott

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba franceză: Geanina Tivdă

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mirella Acsente
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Mariana Dumitru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SCOTT, WALTER
Ivanhoe / Walter Scott;
trad.: Geanina Tivdă. - București: Litera, 2016

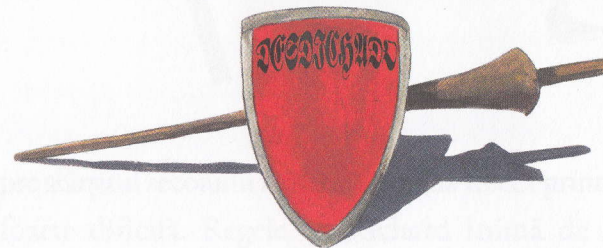
ISBN 978-606-33-0603-7

I. Tivdă, Geanina (trad.)

821.133.1-311.3=135.1

Walter Scott

Ivanhoe

Adaptarea textului: Charlotte Grossetête
Ilustrații: Sylvain Bourrières

– A murit singur, sufocat de propria-i furie, îi explică Ivanhoe regelui.

– O declar pe tânăra Rebecca nevinovată de nelegiuirile de care a fost acuzată și liberă, încheie Marele Maestru al templierilor.

La scurtă vreme după această ultimă confruntare, când rana i se vindecă și el își recăpătă forțele pe deplin, cavalerul Wilfred de Ivanhoe avu fericirea să se căsătorească cu Lady Rowena, cu care trăi ani lungi și fericiți. Isaac și Rebecca plecară să se stabilească în Spania, unde nu mai trebuiă să sufere din cauza persecuțiilor; Rebecca își dedică viața îngrijirii bolnavilor, fiind admirată și respectată de toți. Richard redobândi tronul Angliei după ce-și iertă cu generozitate fratele. Reuși să aducă pacea în țara dezbinată; saxonii și normanzii formară în sfârșit un popor unit, poporul englez, iar Robin Hood nu se mai văzu nevoit să străbată pădurile ca să-i apere pe unii de ceilalți.

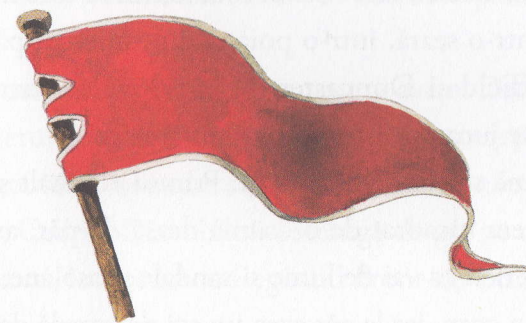
Cuprins

Capitolul 1	5
Capitolul 2	15
Capitolul 3	23
Capitolul 4	33
Capitolul 5	45
Capitolul 6	49
Capitolul 7	55
Capitolul 8	67
Capitolul 9	77
Capitolul 10	87

Capitolul 1

Pre sfârșitul secolului al XI-lea, Anglia trecea printr-o perioadă foarte dificilă. Regele ei, Richard Inimă de Leu, plecat să lupte în Țara Sfântă, fusese luat prizonier la Ierusalim. Profitând de absența lui, nobilii englezi nu mai ascultau de nimeni. În loc să-și îndeplinească datoria de cavaleri și să-i apere pe cei sărmani, ei oprimau poporul și nedreptățile nu mai conteneau.

Din vina lor, Anglia era dezbinată în două tabere. Pe de o parte erau nobilii, numiți și „normanzii“, căci se trăgeau din francezi și vorbeau franceza. Pe de altă parte, saxonii, oamenii din popor, care vorbeau engleza... când îi normanzii lăsau să deschidă gura!

Trufașii cavaleri normanzi nu aveau nicio îndoială că regele Richard îi va pedepsi la întoarcere pentru purtarea lor. Dar se va întoarce el oare? Era greu de crezut. Pentru cazul în care Richard reușea totuși să se elibereze, își întăreau turnurile și-și construiau creneluri la castele. Numai să se întoarcă Inimă de Leu și se va porni revolta: singur și fără arme, regele va fi cu mâinile legate împotriva cavalerilor rebeli!

Iată cum stăteau lucrurile în momentul în care începe povestea noastră, într-o seară, într-o poiană din mijlocul pădurii, undeva între Sheffield și Doncaster, pe când razele soarelui ce stătea să apună se jucau printre norii mari și negri.

În poiană se aflau doi bărbați. Primul era înalt și lat în umeri. Chipul îi era încadrat de o coamă deasă de păr; avea un suman cârpit și peticit ca vai de lume și sandale grosolane. La cingătoare îi atârna un corn, iar la gât avea un soi de zgardă de metal pe care scria: „Gurth, șerb al lui Cedric de Rotherwood“. Tovarășul lui era îmbrăcat cu niște veșminte neobișnuite: o haină scurtă violet, o tichie pestriță cu clopoței, un ciorap roșu și unul galben! Era un bufon, unul dintre măscăricii a căror meserie era să-i distreze pe nobili în castelele lor. Și el avea un colier de metal cu inscripția: „Wamba, șerb al lui Cedric de Rotherwood“.

În jurul lor zburdau zeci de porci, iar Gurth, care era paznicul lor, fugea în toate părțile, încercând să-i adune la un loc. Nu reușea, și asta-l scotea din minți.

– Colți! Colți! zbiera cât îl ținea gura, chemându-și câinele. Adună odată nenorocitele astea de animale, trântorule!

Dar porcii nici nu-l băgau în seamă pe Colți. Când se apropia de ei, o luau și mai tare la fugă!

– Vrei să știi care e sfatul meu? spuse liniștit Wamba. Lasă porcii să se ducă unde vor.

– Ca să cadă în gura lupilor sau în mâna bandiților? strigă Gurth.

Wamba dădu din umeri.

– Orice-ai face, normanzii tot îi vor confisca până la urmă. Așa că...

– Așa este, mormăi porcarul. Ne iau tot ce avem. Dacă ar putea, ne-ar fura și aerul pe care-l respirăm! Am fi deja morți dacă n-ar exista câțiva nobili saxoni care să ne apere, așa cum este vajnicul nostru stăpân, Cedric. Diavolul să-i strângă de gât pe nenorociții ăștia de normanzi, începând cu Reginald Front-de-Bœuf și Philip de Malvoisin!

Și Gurth scuipe pe jos.

– Ești cam nehibzuit, prietene, făcu Wamba. Ia gândește-te că aș repeta în public ceea ce tocmai ai spus!

– Ai de gând să mă trădezi? întrebă Gurth, pândind.

– Un măscărici este în stare de orice... Glumesc, pe cuvântul meu de nebun! Doar că vreau să te-nvăț să-ți ții gura.

Gurth, căruia-i venise inima la loc, privi în jur.

– Vai, Colți, bravo! În sfârșit, ai reușit să aduni dobitoacele astea nesuferite. Vom putea...

– Ssst! îl întrerupse Wamba, ciulind urechea. Ascultă!

Se apropia o trupă de călăreți.

– Repede, Wamba, să o ștergem de-aici!

Gurth își trase tovarășul de mânecă. Dar măscăriciul nu se grăbea să se ascundă și zece cavaleri apărură în curând pe potecă. Cei doi care călăreau în frunte, săltând în șa, erau în mod clar niște nobili, urmați de o escortă de slujitori.

Unul dintre acești doi bărbați avea haine de călugăr. Totuși, rasa îi era croită dintr-o stofă bogată, iar mânecile și gulerul erau împodobite cu blană scumpă. Era limpede că acest om lua în răs jurământul de sărăcie! Gurth și Wamba îl recunoscuseră de îndată pe călător: era Aymer, superiorul abației Jorvaulx. Tot ținutul știa că-i plăceau vânătoria, ospețele, vinul bun și desfătările de orice fel. Provenea din înalta nobilime și mulți cavaleri normanzi îi erau veri.

Dar cine îi era tovarășul? Pielea-i arsă de soare îi făcu pe cei doi șerbi să înțeleagă că era un cruciat întors din Țara Sfântă. Trebuie să fi avut vreo patruzeci de ani. Trupul înalt și zvelt era numai mușchi. Ochii focosi scânteiau pe sub sprâncene, și pleoapa dreaptă, însemnată de o cicatrice, îi dădea un aer și mai înfricoșător.

Purta costumul templierilor, călugării-soldați: o mantie roșie împodobită cu o cruce mare, albă. Sub această mantie, strălucea o cămașă de zale și un pumnal cu lamă scurtă îi atârna la cingătoare. Asemenea tovarășului său, era urmat de un cal de luptă; alți călăreți veneau în urmă, purtând o sabie grea, un scut și o lance.

Doi slujitori neobișnuiți încheiau coloana. Aveau fețele măslinii și purtau turbane și iatagane, precum și veșminte orientale. Erau sarazini! Gurth și Wamba îi măsurau din cap până-n picioare, cu

– Vin din partea stăpânului meu, Cavalerul Dezmoștenit, care dorește să-ți plătească armura și calul pe care i le-ai împrumutat dumneata, spuse saxonul morocănos.

– Ce tânăr extraordinar! se minună Isaac. Îmi dovedește că există totuși creștini loiali și onești. Vezi, Rebecca... Rebecca? Unde ești?

Dar fata ieșise discret din încăpere.

– Nu vreau să mă lungesc prea mult. Cât ceri? reluă Gurth, scoțând punga de sub pelerină.

– Să vedem... păi... optzeci de țechini, răspunse Isaac.

– Numără.

Câteva clipe mai târziu, Gurth îl părăsea pe Isaac. La intrarea hanului, zări o tânără fermecătoare care-i făcea semn să o urmeze în salonul din fund. Se frecă la ochi, crezând că visează, dar tânăra era tot acolo. Se apropiă de ea.

– Sunt Rebecca, fiica lui Isaac. Tata ar fi trebuit să-i dea cadou armura și calul stăpânului dumitale, căci i-a salvat viața. Cât ai plătit?

– Optzeci de țechini, răspunse Gurth, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Iată o pungă cu o sută de țechini; pune optzeci înapoi în punga stăpânului și păstrează restul pentru dumneata.

Ieșind din han, Gurth sărea în sus de bucurie.

– Astăzi este ziua mea norocoasă! L-am găsit pe cel mai bun stăpân din lume și am douăzeci de țechini ai mei!

Capitolul 6

În cea de-a doua zi de turnir trebuia să aibă loc o luptă colectivă: cavalerii reuniți în două tabere aveau să se înfrunte în arenă.

Când Cavalerul Dezmoștenit se trezi, fu anunțat că va fi căpetenia unei tabere, iar Brian de Bois-Guilbert fusese ales să conducă cealaltă tabără.

– Vom fi mulți? întrebă cavalerul, întorcându-i spatele mesagerului ca să nu-i arate chipul.

– Da, messire. În total s-au înscris peste o sută de cavaleri. Vitejia voastră de ieri i-a încurajat pe mulți să se angajeze în luptă.

La ora zece dimineța, trompetele sunară ca să vestească intrarea prințului John. Lady Rowena sosi în același timp; prințul o însoți el însuși la locul de onoare, într-o tribună situată față-n față cu a lui. Apoi făcu semn crainicului, care anunță regulile înfruntării:

– Orice cavaler căzut de pe cal își poate continua lupta împotriva altui cavaler aflat pe jos; un cavaler călare nu-l poate ataca. Orice rănit poate primi ajutor de la scutierul său ca să iasă din arenă. Orice cavaler înghesuit cu spatele în parapetele arenei va fi declarat învins și-și va pierde armura și calul. Turnirul se va opri când Alteța Sa prințul John va decide astfel.

Cavalerii se priveau în tăcere. Prin vizieră, Athelstane de Coningsburgh îl măsoară din cap până-n picioare pe Dezmoștenit. În ciuda muștrărilor lui Cedric, tânărul prinț saxon se angajase de partea lui Bois-Guilbert. Era gelos pe cavalerul necunoscut, care îndrăznise să o aleagă pe logodnica lui Regina frumuseții; spera să contribuie la înfrângerea Dezmoștenitului.

Sunetul trompetelor răsună și cele două tabere se aruncară una asupra celeilalte. Vacarmul ciocnirii se auzi la o distanță de doi kilometri în împrejurimi. Când norul de praf se împrășteie, publicul văzu că jumătate dintre cavaleri erau la pământ. Unii erau răniți, alții se ridicaseră și luptau pe jos. Cei care mai erau călare aveau cu toții lăncile rupte și continuau lupta cu săbiile.

La început, Bois-Guilbert și Dezmoștenitul nu avură prilejul să se apropie unul de celălalt, căci învălmășeala era mare. Dar numărul răniților și al învinșilor crescuse iute și putură în sfârșit să se repeadă unul asupra celuilalt, cu o iscusință și agerime pe măsura dorinței de a învinge. Publicul urmărea duelul dintre ei cu strigăte puternice. Dar rândurile din tabăra Dezmoștenitului se răriseră și în curând templierul primi întăriri: Front-de-Bœuf și Athelstane de Coningsburgh porniră să-l atace pe Dezmoștenit. Tribunele urlară:

